

וְכוֹנְסֵת לְתוֹכָהּ מִתּוֹךְ הָאוֹר
הַעֲלִיזוֹן, וּמִמְנַה יוֹצֵא הַכֵּל. וְהוּא
הַיֵּכֶל קָדוֹשׁ נִסְתָּר שְׂכַל הַדְּרָגוֹת
מִקְבָּצוֹת וְנִסְתָּרוֹת בְּתוֹכוֹ. וּבְגוֹף
הַהֵיכֶל הַזֶּה קִימִים כָּל הָעוֹלָמוֹת,
וְכָל הַצְּבָאוֹת הַקְּדוֹשִׁים מִמְּנוֹ
נִזְוָנִים וְעוֹמְדִים עַל קִיּוּמָם.

הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב.
שְׁנֵי מַקְדָּשִׁים הָיוּ עוֹמְדִים בְּגִלּוֹ
וְנִזְוָנוּ מִמְּנוֹ, מַקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן
וּמַקְדָּשׁ שֵׁנִי. בֵּינָן שֶׁהוּא הַסְּתֵלֶק,
נִקְנַע הַשְּׁפַע שֶׁהִיָּה שׁוֹפֵעַ
מִלְמַעְלָה. כְּבִיכּוֹל הוּא הִכָּה
אוֹתָם וְהַחֲרִיב אוֹתָם וְהַשְׁמִיד
אוֹתָם, וְהַפְּסֵא הַגְּדוֹל נִפְל. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב (יחזקאל א) וְאָנִי בְּתוֹךְ
הַגּוֹלָה. הַדְּרָגָה הַהִיא שְׁנִקְרָאת
אָנִי, הִיא בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. לְמָה? עַל
נְהַר כְּבָר. עַל נְהַר שְׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא
שֶׁהַפְּסִיק מִימִיּוֹ וּמַעֲיִנוֹתָיו וְלֹא
מִשְׁפִּיעַ כְּבָרָא שׁוֹנָה.

זֶהוּ שְׁכַתוֹב (איוב יד) וְנְהַר יַחֲרֵב
וְיִבֵּשׁ. יַחֲרֵב - בְּבֵית רֵאשׁוֹן,
וְיִבֵּשׁ - בְּבֵית שְׁנֵי. וּמִשׁוּם כֶּף
הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב.
(ס"א שְׁהֵרִי בְּרֵאשׁוֹנָה) מוֹאֵב, שֶׁהָיוּ מֵאֵב
שִׁבְשָׁמִים, וְנִחְרְבוּ וְהַשְׁמָדוּ
בְּגִלּוֹ, וְכָל הָאוֹרוֹת שֶׁהָיוּ
מְאִירִים לְיִשְׂרָאֵל, כָּלָם נִחְשְׁכוּ.
וְעוֹד, הוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת הָאָרֶץ.
בְּזִמְנֵים הָרֵאשׁוֹנִים כְּשֶׁהִנְהַר הַזֶּה
הָיָה מוֹשֵׁף אֶת מִימֵי לְמַטָּה, הָיוּ
יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים בְּשַׁלְמוֹת,
שׁוֹבְחִים וְזָכִּים וְקָרְבָנוֹת לְכַפֵּר
עַל נַפְשָׁם, וְאָז הָיָה יוֹרֵד
מִלְמַעְלָה דְמוֹת שֶׁל אֲרִיָּה אַחַד,
וְהָיוּ רוֹאִים אוֹתוֹ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ
רוֹבֵץ עַל טְרָפוֹ, אוֹכֵל קְרָבָנוֹת,
כְּמוֹ גְּבַר חֲזָק, וְכָל הַפְּלָבִים הָיוּ
מִתְחַבְּאִים מִלְּפָנָיו וְלֹא יוֹצְאִים
הַחוּצָה.

וְאָמַר מִקְבָּצֵי אֵל דְּרָגָא עֲלָאָה סְתִימָאָה (דף ר'
ע"ב) דְּעִינָן לֹא רָאֵתָהּ וְגו' דְּרָגָא דְכוֹלָא בֵּיה,
וְכַנִּישׁ בְּגִינָהּ מְגוֹ נְהוֹרָא עֲלָאָה, וּמִנִּיהַ נְפִיק
כָּלָא. וְאִיהוּ הַיֵּכֶלָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכָל
דְּרָגִין כְּנִישִׁין וְסְתִימִין בְּגִינָהּ. וּבְגוֹפָא דְהָאִי
הַיֵּכֶלָא (אֵילָנָא) קְיִימִין, כָּל עֲלָמִין וְכָל חֵילִין
קְדִישִׁין מִינֵיהַ אֲתָזְנוּ וְקִיּוּמֵיהוֹן.

הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל מוֹאֵב. תְּרִין
מַקְדָּשִׁין הָיוּ קְיִימִין בְּגִינָהּ וְאֲתָזְנוּ
מִנֵּיהַ מַקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן וּמַקְדָּשׁ שְׁנֵי, בֵּינָן
דְּאִיהוּ אֲסֵתֶלֶק, נְגִידוֹ דְהוּא נְגִיד מְלַעֲלֵלָא
אֲתִמְנַע, כְּבִיכּוֹל הוּא הִכָּה לוֹן וְחֲרִיב לוֹן
וְשַׁצִּי לוֹן. וְכַרְסֵיָא קְדִישָׁא נְפִלַת הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל א) וְאָנִי בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה.

הַהוּא דְרָגָא דְאֲקָרִי אָנִי, הוּא בְּתוֹךְ
הַגּוֹלָה. אֲמַאי. עַל נְהַר כְּבָר. עַל נְהַר
דְּנְגִיד וְנְפִיק דְפְסִיק מִימֵי וּמִבּוּעוּי וְלֹא
אֲנְגִיד כַּד בְּקְדָמִיתָא.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (איוב יד) וְנְהַר יַחֲרֵב וְיִבֵּשׁ.
יַחֲרֵב בְּבֵית רֵאשׁוֹן וְיִבֵּשׁ בְּבֵית שְׁנֵי.
וּבְגִין כֶּף הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרִיאֵל, מוֹאֵב.
(ס"א דְהָא בְּקְדָמִיתָא) מוֹאֵב דְהוּוּ מֵאֵב דְבִשְׁמִיא
וְאֲתַחְרְבוּ וְאֲשַׁתְּצִיאוּ בְּגִינָהּ, וְכָל נְהוֹרִין
דְהוּוּ נְהִירִין לְיִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ אֲתַחְשְׁכוּ.

וְתוֹ הוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת הָאָרֶץ. בְּזִמְנִין
קְדָמָיִן כַּד הָאִי נְהַר הָוָה מְשִׁיף מִימֵי
לְתַתָּא, הָיוּ קְיִימִין יִשְׂרָאֵל בְּשַׁלְמוֹ, דְּדַבְּחִין
דְּבַחִין וְקָרְבָּנִין לְכַפֵּרָא עַל נַפְשֵׁיהוּ, וְכַדִּין
הָוָה נַחִית מְלַעֲלֵלָא דְיוֹקְנָא דְחַד אֲרִיָּה וְהוּוּ
חֲמָאן לִיהַ עַל גְּבֵי מְדַבְּחָא רְבִיץ עַל טְרַפֵּיהַ,
אֲכִיל קְרָבָנִין כְּגַבְרַת תְּקִיפָה. וְכָל כְּלָבִין הָיוּ
מִתְטַמְרִין מִקְמִיָּה וְלֹא נִפְקִי לְבַר.

בין שגֵרמוּ החטאים, הוא ירד לתוך הדרגות שלמטה, והרג את אותו האריה שלא רצה לתת לו את טרפו כבראשונה. כביכול הרג אותו. הוא הפה את הארי ודאי. לתוך הבור - לעיני הצד האחר הרע. בין שראתה כף אותו הצד האחר, התגברה ושלחה כלב אחד לאכל את הקרפנות. ומה שמו של אותו הארי? אוריאל, שפניו פני אריה. ומה שם אותו כלב? בלאדן שמו, שאינו בכלל של אדם, אלא כלב ופני כלב.

ביום השלג - ביום שגֵרמוּ החטאים והדין נדון למעלה מעם בית הדין העליון. ועל זה כתוב לא תירא לביתה משלג. זה הדין העליון. למה? משום שכל ביתה לבש שנים, ויכול לסבל אש חזקה. עד כאן סוד הפתוב.

מה כתוב אחריו? (שמואל ב כג) והוא הפה את איש מצרי איש מראה. כאן סוד הפתוב בא להודיע, שכל פעם שישאל חטאו, הוא הסתלק ומנע מהם כל הטובות וכל האורות שהיו מאירים להם. הוא הפה את איש מצרי - זה האור של האור שהוא שהיה מאיר לישראל. ומי הוא? משה, שכתוב (שמות ב) ותאמרנה איש מצרי הצילנו וגו'. ושם נולד, ושם התגדל, ושם התעלה לאור עליון.

איש מראה - כמו שנאמר (במדבר יב) ומראה ולא בחידות. איש - כמו שנאמר (דברים לג) איש האלהים. כביכול בעלה של אותו מראה פבוד ה', שזכה להנהיג את הדרגה הזו בכל רצונו בארץ מה שלא זכה איש אחר.

וביר המצרי חנית - זה משה

בין דגֵרמוּ חובין איהו נחית לגו דרגין דלתתא וקטיל לההוא אריה, דלא בעא למיהב ליה טרפיה כדבבדמיתא, כביכול קטיל ליה. הוא הפה את הארי ודאי. לתוך הבור לעינהא דסטרא אחרא בישא. בין דחמאת הכי ההוא סטרא אחרא אתתקפת ושדרת לחד פלבא למיכל קרבנין. ומה שמייה דההוא ארי"ה אוריאל"ל דאנפוי אנפי אריה. ומה שמייה דההוא פלבא בלאדן שמייה. דלאו איהו בכלל אדם, אלא כלבא ואנפי כלבא.

ביום השלג ביומא דגֵרמוּ חובין ודינא אתדן לעילא מעם בי דינא עלאה. ועל דא כתיב לא תירא לביתה משלג דא דינא עלאה. אמאי בגין דכל ביתה לבוש שנים ויכיל למיסבל אשא תקיפא. עד כאן רזא דקרא.

מה פתיב בתרייה (שמואל ב כג) והוא הפה את איש מצרי איש מראה. הכא רזא דקרא אתא לאודעא, די בכל זמנא דישאל חבו איהו אסתלק ומנע מנייהו כל טבין וכל נהורין דהווי נהירין לון. הוא הפה את איש מצרי דא נהורא דההוא נהורא דהוה נהיר לון לישראל. ומאן איהו משה. דכתיב, ותאמרנה איש מצרי הצילנו וגו'. ותמן אתיליד ותמן אתרבי ותמן אסתליק לנהורא עלאה.

איש מראה כמה דאת אמר (במדבר יב) ומראה ולא בחידות. איש כמה דאת אמר, (דברים לג) איש האלהים. כביכול בעלה דההוא מראה כבוד יי. דזכה לאנהגא דרגא דא בכל רעותיה בארעא מה דלא זכי בר נש אחרא.

וביר המצרי חנית. דא משה האלהים דהוא אתמסר בידיה כמה דאת אמר, (שמות יז)